

Jag har ett sabla dilemma, för jag har hela livet sökt efter en lämplig man att dela livet med, men i djupet av min själ har jag en stark motvilja (egentligen ett agg) mot män. Det är lite av hatkärlek, för jag tycker ändå om vissa män jättemycket och har varit förälskad och attraherad hur många gånger som helst.

Nu har jag fått kontakt med en annan man som också är 6 år äldre och dessutom kortare än jag, vilket jag kan tycka känns rätt fånigt. Men vi har bluesintresset gemensamt och det tycker jag är kul. Jag tänker så här; det är väl lika bra att jag roar mig även om det inte heller visar sig vara någon som jag kan spendera resten av livet med. Vad göra annars? Jag har inte det inre lugn som skulle krävas för att helt och hållet bara gå in för mitt eget liv. Fast så snart jag trasslar in mig i en annan människa, så har jag en tendens att förlora mig själv, även om det inte längre sker lika lätt.

Innerst inne skulle jag verkligen önska mig att träffa någon som faktiskt fick mig att på riktigt våga tappa bort mig själv, d.v.s. någon som kunde sätta mitt hjärta i brand. Det är jobbigt att vara kär och därför inget jag riktigt önskar, men det är en sorts ursprunglig längtan att gå upp i en annan människa som jag inte tycks förmögen att frigöra mig ifrån. Det är väl inte precis någon tillfällighet att så många lätttexter handlar om kärlek och smäktande längtan...

Det jag önskar och söker efter är någon som jag skulle orka stanna kvar hos och någon som kände likadant med mig. Jag har identifierat mig mycket med Björn Afzelius text "och en kvinna som en gång kan älska mig som jag är". Fast jag har då tänkt mig att det skulle vara en man som kunde älska mig, förstås.

Det jag tycker är så svårt med män, är att de verkar ha så bräckliga egon. Jag är tyvärr ganska tuff och kan bli både hård och kritisk, när den sidan slår till, något jag inte precis gillar hos mig själv, men det finns där i alla fall. Har läst (och hört på TV med) att mäns hjärnor fungerar väldigt olika från kvinnors när de utsätts för stress. Deras "reptilhjärna" går igång mycket snabbare än vår och det är inget som de har någon kontroll över eller kan lastas för. Det har förmodligen att göra med att vi kvinnor och män haft olika uppgifter, för att säkerställa artens fortlevnad. (männen jägare, krigare, försvarare, beskyddare, "providers" och kvinnorna omhändertagande av de yngsta livegen genom barnafödande och amning).

Det innebär att männen reagerar mycket starkare på "hot" av alla de slag, som när kvinnan säger "vi måste prata", vilket innebär att mannen på något vis inte har dugt till sin uppgift. Då får han omedelbart ett stort stresspåslag (för att kunna försvara sig som i krig, snabb reaktionsförmåga=mycket adrenalin) mycket större än vad situationen kräver och helt obegriplig för kvinnan, som känner sig missförstådd och möjligen ignorerad, om mannen då kanske går hemifrån för att komma ifrån den jobbiga situationen. (flyr, hellre än "illa fäkta"). Det tar också längre tid för mannen att lugna ner sig. Allt beroende på testosteronet.

Det här är något som jag har haft väldigt svårt för att stå ut med. Jag har blivit utsatt för sexuella övergrepp av min pappa och grundligt lärt in läxan att jag inte har rätt att ställa några krav, ha några egna behov eller sätta några gränser. Det i kombination med min naturliga personlighet (känslig, lättsårad, mån om att andra ska ha det bra, rädd för kritik som jag har upplevt som fördömanden, vilket fått mig att känna mig helt oduglig och inte värd kärlek, i kombination med stolthet och en rätt stark karaktär m.m.) har gjort det väldigt svårt för mig att fungera tillsammans med män. Jag tror att jag har förhållit mig till dem mycket som män skulle förhålla sig till varandra, d.v.s. "jag har mätt snopplängden med dem"=utmanat dem, försökt imponera på dem genom att slänga mig med tekniska fakta ex.vis. Men samtidigt har jag försökt förföra dem, för att bekräfta mitt egenvärde, som jag bara trodde bestod i att vara sexuellt "användbar".

Och på grund av det sistnämnda har kvinnor förstås varit mina fiender, eftersom de har varit rivaler om de som skulle bekräfta mitt egenvärde...

Dead mans end... (förmodligen eget skapat uttryck, men det lät bra)

Jag förstår att jag behöver lära mig att orka vara bara vän/kompis utan att för den skull tro att jag måste ställa upp på allt och ge upp hela mitt liv, min integritet, mitt jag. Det sistnämnda har varit fallet med alla vänner som jag haft genom åren (inte så många i och för sig). Jag har älskat dem (alla kvinnor) med hela hjärtat, men förutsättningen har varit att jag har trott att de på något vis har "behövt" mig. Precis som med mina relationer med män har jag inte kunnat tro att jag skulle vara värd att älskas/tyckas om bara för min egen skull, utan jag har trott att jag måste kunna fylla den andra människans djupaste behov för att duga. (För männen sex, för kvinnorna har det handlat om att stödja och ge goda råd, prata om deras innersta smärtor och rädslor, att vara "den oändligt goda, förstående, kloka, allvisa modern"). Det sistnämnda har jag hållit på med när det gäller mina barn också, men jag håller på att lära mig att släppa det så sakteliga. Man har ju så oändligt mycket roligare när man bara är sig själv och låter andra sköta sitt och vara sig själva de med.

Jag är så tacksam för gåvan att långsamt hålla på att upptäcka och lära mig att omsätta allt det här i praktiken, att våga tillåta mig att bli beörd, utan att tro att jag måste fixa den andre, fixa alla problem och lyfta av alla smärtor. Jag har fått oändligt mycket träning i det, genom mina barn, som av förståeliga skäl haft gott om egna svåra problem. De har alla ärvt både en skör personlighet och massor av både högmod, stolthet, svag självkänsla, stort ego men även en himla massa konstnärliga gåvor. De har lärt sig att vara lata och skjuta upp saker och ting genom mig och att vara ansvarstagande och pedantiska av sin far. De har lärt sig att våga vara galna genom honom och att hålla inne med sina känslor och vara moralistiskt fördömande delvis genom mig, delvis genom honom. Av båda har de fått den sköra personlighet och konstnärligheten, både musikalitet och bildsinne. Och genom båda har de vant sig vid filosofiska och andliga/existensiella funderingar.

Två av dem har fått psykossjukdomar, alla missbrukar droger mer eller mindre (jag räknar alkohol som en drog också) flickorna har alla slängar av ätstörning som varit väldigt allvarliga hos två av dem. Och jag tror att de alla lider av dåligt samvete och skuldkänslor kombinerat med oupplevd vrede geniet mot mig, på

grund av att jag genom depressionssjukdom varit väldigt frånvarande. Och också för att jag har försökt indoktrinera dem till att leva och tänka och tycka på vissa sätt, istället för att på djupet lyssna till vad de verkligen har känt, önskat, tänkt, tyckt.

Kort sagt, vi är en störd, skadad, dysfunktionell familj, där det finns mycket kärlek och mycket smärta och också mycket undertryckt vrede som ibland spelas upp genom dramer.

Jag tänker "hjälp"! Hur viktigt är det att hålla ihop familjen, att försöka odla och värna om banden mellan medlemmarna?

Jag tror att det är viktigt, men tänker också att det vore mycket bättre om alla kunde "come clean" och berätta hur de känt det i olika situationer, be varandra på djupet om förlåtelse och börja förhålla sig till varandra från ett vuxet perspektiv. Men vad vet jag? Det kanske de gör/gjort utan att jag vet något om det..?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sommarnattsljus med Poeter.se id #30719 innehar upphovsrätten